

POVESTEA LUI GABI

1.

M-am născut în data de 22 August 1951 în localitatea Baia-Sprie, jud. Maramureș unde am stat până la vârsta de 5 ani, după care am venit în localitatea Turda, jud. Cluj, datorită faptului că părinții mei proveneau din această zonă. Mă trag dintr-o familie modestă, destul de înstărită și cu credință în Dumnezeu. Mai am o singură surioară care este mai mică decât mine cu 5 ani. Părinții mei aveau serviciu și eu trebuia să am grijă de surioara mea. Când am început școala la vârsta de 7 ani, pe ea o duceam la grădiniță. Cu școala mă descurcam destul de bine, eram pe la mijloc cu notele. Eram un copil bun și liniștit, iar părinții mei erau mulțumiți și mândri de mine.

La vârsta de 11 ani, într-o zi, după ce am ieșit de la școală, am fost bătut de către un coleg. Am ajuns acasă plângând. Le-am explicat părinților care este cauza. Atunci tatăl meu m-a certat și mi-a spus: “De ce plâng mai rău ca o fată?! Cât trăiesc eu să nu mă mai duc acasă plângând că m-a bătut cineva. Să mă descurc, de aceea sunt bărbat, nu femeie!” Din acea zi m-am schimbat și au început să vină și necazurile. Aproape zilnic făceam câte o boacăna. Mama mea mă certa în fiecare zi. Tatăl meu era plecat în delegație și când venea acasă se mira când auzea de câte prostii făceam. Îmi trăgea câte o bătaie cu cureaua. Bătăile nu le mai băgam în seamă. Nu mai știau cum să procedeze cu mine. Într-o zi, tatăl meu era atât de nervos încât mi-a spus: “Copile, nu mai știu ce să fac cu tine, eu te-am făcut, eu te omor. Tu ești un drac împielit.”

La vârsta de 12 ani am început boxul. Îmi plăcea foarte mult acest sport. Părinții mei nu știau cu ce mă ocup. Îmi ascundeam echipamentul în pod. Veneam de multe ori acasă umflat la ochi, cu buzele sparte și cu vânătăi. Mama mea plângea când mă vedea și îmi spunea: “Dragul mamei, iar te-ai bătut.” Adevărul l-a aflat sora mea. Nu știu ce a căutat prin podul casei și mi-a găsit echipamentul. L-a dus jos și l-a arătat mamei mele. După ce au aflat părinții mei, nu am fost oprit să continui boxul. Îmi plăcea din ce în ce mai mult. Eram temut în cartier, eram ocolit de majoritatea băieților, intrase frica în ei. Aveam o mică gașcă, care eram băieți de încredere, în număr de 4 cu care făceam tot felul de prostii – de la bătăi la furturi de prin grădinile oamenilor, fumat și chiar la consumarea de alcool, cu excepția mea din cauză că eram boxer. Practicând acest sport îmi era interzis categoric de către antrenor să fumez sau să consum alcool. La intrarea în sala de antrenament eram puși să suflăm în fața antrenorului și care mirosea a băutură sau a țigară era trimis acasă. Îmi era tare drag acest sport, așa că am renunțat la fumat și alcool. Am avut rezultate destul de frumoase pentru că ceea ce făceam era din pasiune și dragoste. Boxul mă făcea mult mai puternic și eram foarte respectat de toți.

Toate au fost bune și frumoase până într-o zi când s-a întâmplat prima mare nenorocire. Această întâmplare m-a dezamăgit complet și mi-a lăsat în suflet sentimente de tristețe și rușine. Dar nu mai puteam face nimic, “răul a fost comis”. În luna mai 1965, ne-am întâlnit toți prietenii din gașcă și ne-am dus la o partidă de pescuit. Am prins ceva pește și am pornit spre casă. Pe drum, unul dintre prieteni ne-a spus că ar fi bine să cumpărăm o sticlă de lichior de vanilie care costa 11 lei. Dar în total nu aveam decât vreo 4 lei. Cam la 20 de metri venea în fața noastră un om destul de beat. Când l-am văzut am zis “Iasă mă, că vă fac eu rost de bani”. Nu îl cunoșteam pe acel individ. Am ajuns în dreptul lui și l-am rugat să-mi cumpere peștele pe care îl aveam cu suma de 10 lei. Ne-a refuzat și ne-a înjurat. L-am întrebat de ce ne înjură și a vrut să-mi dea o palmă. În acel moment m-am ferit și i-am tras un pumn în față. Omul a căzut și nu și-a revenit câteva secunde bune. L-am scotocit prin buzunare și am găsit 120 de lei pe care i-am împărțit între noi. Erau bani destui de mulți pe vremea aceea. În acele momente nu ne-am dat seama că am fost văzuți de către o vecină. După plecarea noastră omul și-a revenit iar vecina respectivă i-a povestit cum l-am lovit și i-am luat banii din buzunar. Nu a venit la mine acasă ci s-a dus direct la Miliție. A doua zi m-am trezit cu sectoristul acasă și m-a dus la Miliție unde am dat o declarație despre cum sa petrecut fapta respectivă. Am primit câteva lovituri cu bastonul de cauciuc și mi-a spus că ce am făcut se numește tâlhărie și mă așteaptă școala de corecție. A fost anunțată mama mea și a doua zi am plecat acasă. Tatăl meu era plecat în delegație. Stăteam ca pe jar și îmi era frică de sosirea lui. Mama era necăjită și plângea tot timpul. S-a dus acasă la omul respectiv și a vrut să-i înapoieze banii pe care i-am luat, dar a fost refuzată. Omul a spus că din căzătură putea să dea cu capul de o piatră și să moară. Nu a vrut să se împace

ci să fiu pedepsit de lege. După 2 zile a venit și tata acasă. La aflarea veștii a rămas foarte surprins și singura replică a fost: "Tu ți-ai căutat-o, tu descurcă-te, că eu cu bătaia nu pot rezolva nimic pentru că ești un copil fără frică de Dumnezeu." Totuși mi-a încolțit o idee în cap, cum că mama avea un frate în Miliție cu gradul de căpitan și mă va salva, dar nu a fost să fie. Și tata putea să intervină, deoarece lucra în Securitate și era plutonier adjutant. Dar nu a făcut-o. A plecat din nou în delegație. Am fost arestat și trimis în penitenciarul din Cluj-Napoca. La vârsta de 14 ani am văzut ce înseamnă închisoarea. A fost groaznic. În fiecare zi ne duceau la lucru. Lucram într-o balastieră în cartierul Dezmir. Mă urcam pe talaz și cu un târnăcop dădeam jos balastrul care venea ca o avalanșă până la baza platoului. Pe urmă îl lopătam prin două feluri de site ca să obținem mărgăritarul și nisipul. La sfârșitul zilei eram epuizat, de multe ori nu-mi trebuia nici de mâncare, abia așteptam să ajung în celulă și să mă pun în pat. Spre norocul meu acest chin nu a durat decât o lună de zile. Într-o dimineață, pe când așteptam să ne deschidă gardianul ușa de la celulă să mergem la muncă, am rămas mirat când mi-a spus "Tu nu mergi astăzi la muncă, rămâi aici." Nu știam ce să cred, nu știam ce s-a întâmplat. După apelul de dimineață (se făcea o numărătoare a deținuților), mi s-a ordonat să-mi strâng lucrurile și să mă prezint la ofițerul de serviciu de pe secție. Nu credeam că o să fiu eliberat, dar chiar asta s-a întâmplat și am fost sfătuit să nu mai pun piciorul pe acolo deoarece am simțit pe pielea mea ce înseamnă să fii privat de libertate. Marea mea uimire a fost când am ieșit pe poarta penitenciarului: mă aștepta tata. Ne-am îmbrățișat și m-a întrebat dacă mi-a plăcut acolo. Mi-a spus că numai datorită mamei mele m-a scos din închisoare și că totuși procesul va avea loc. Până atunci voi sta acasă pentru că m-a scos pe propria răspundere și nu am voie să fac altă infracțiune. Am stat toată vacanța de vară acasă. A urmat procesul și am fost condamnat până la vârsta de 18 ani într-o școală de reeducare pentru minori în orașul Alexandria, jud. Teleorman.

După ce mi-am ținut ziua de naștere pe data de 22 august, am fost anunțat să-mi fac bagajul pentru că pe data de 26 august voi pleca la institutul de reeducare. În dimineața de 26 august 1965 a venit un milițian la mine acasă și ne-am la Cluj de unde am mai luat doi băieți și două fete. Am mers la gară însoțiți de doi milițieni. Am luat trenul pe ruta Cluj-București. În localitatea Roșu era institutul de reeducare pentru fete. Noi, băieții, am plecat spre Alexandria. Când am ajuns și am văzut cât de mare este școala am rămas stupefiat. Erau clase de școală de la 1 la 8, ateliere meșteșugărești, clase profesionale pentru meseria pe care ți-o alegeai, terenuri de sport și chiar un stadion de fotbal. Totul era împrejmuit cu un gard de 4 sau 5 metri înălțime și era păzit de milițieni care aveau și câini. Școala era situată chiar lângă Dunăre, pe șoseaua care ducea în Turnu-Măgurele.

În școală eram aproape 1000 de elevi. Am terminat ciclul I. și mi-am ales meseria de tâmplar ajustor-montator. Am terminat și profesionala și am luat examenul cu nota 7, 50. În școală am avut o comportare bună, învățam destul de bine și eram recompensat cu plecarea acasă în fiecare vacanță. Dacă nu eram scris în jurnalul săptămânal pe clasă că m-am bătut, că am fumat, că am fugit de la ore sau că luam o notă mică, duminica primeam un bilet de voie cu care puteam să ies în oraș până la o oră stabilită. În iulie 1969, după examen, am venit acasă. Pot să spun că anii petrecuți în școala de reeducare nu au fost grei. M-am maturizat, am învățat o meserie, mi-am continuat și sportul preferat, boxul. Dar am avut ocazia să cunosc și o mulțime de infractori. Hoți de buzunare, hoți de mașini, spărgători de case și magazine. Erau și condamnați pentru tentative de crimă, violuri și bineînțeles tâlhării, pentru care am fost condamnat și eu. Întrădevăr acolo am fost reeducat nu prin bătaie ci prin exemplul profesorilor și educatorilor. Aveam un slogan: "Dacă am venit bou, să nu plec înapoi vacă". M-am străduit să fiu cuminte, să învăț o meserie și să-mi continui sportul preferat.

După ce am ajuns acasă, prin forțele de muncă am fost repartizat ca tâmplar la o fabrică de mobilă. Totul a decurs normal. Aveam un loc de muncă, eram liniștit și cuminte. Părinții și sora mea erau mulțumiți de mine. Când am primit primul salariu am vrut să contribuie și eu în casă cu ceva bani, dar am fost refuzat de către părinți. Mi-au spus că nu au nevoie de banii mei, să-mi ajungă mie să am de buzunar și să-mi cumpăr ce am nevoie. Într-un fel cred că am fost un pic răsfățat. Mergeam în continuare la box. Datorită faptului că eram un pugilist foarte bun toate cheltuielile le decontam și nu prea mai mergeam nici la muncă, eram într-un fel scutit. Primeam salariul normal plus prime de joc și indemnizații lunare de 500 de lei. Eram îmbrăcat foarte elegant și aveam tot timpul bani în buzunar. Mulți cunoscuți erau invidioși pe

mine. Când ieșeam în oraș toți exclamau “parcă este scos din cutie”. Datorită faptului că eram elegant, pedant și cu bani în buzunar mi s-a dat porecla de “Prințul Negru”. Aveam foarte multe prietene dar nici o legătură nu a durat.

Într-o zi am fost invitat la ziua de naștere a unui prieten și acolo am descoperit o făptură blondă cu ochi albaștrii. A fost dragoste la prima vedere, ne-am îndrăgostit unul de celălalt. După o perioadă au aflat părinții ei și i-au interzis categoric să se mai întâlnească cu mine. Totuși ne întâlneam pe ascuns. Ea mai avea puțin și termina școala profesională. Într-o zi a venit la întâlnire cu lacrimi în ochi și mi-a spus “uite ce mi-a făcut tata”. Ridicând fusta era numai dungi, o bătuse cu biciul. Am luat-o de mână și m-am dus la ea acasă. Le-am explicat părinților ei situația noastră, dragostea care există între noi și că nu ne vom despărți niciodată. Toată familia ei era în curte la o masă lungă și sărbătoreau o zi onomastică a unei surori mai mici. În acel moment tatăl socru s-a ridicat de la masă și foarte arogant mi-a spus “Tu crezi că eu îmi dau fata cea mai frumoasă după un țigan ca tine? Mai bine te tai în bucăți!” - și a înhățat un cuțit de pe masă venind spre mine. I-am tras un pumn în barbă și a căzut într-o tufă de bujori. Am întrebat-o pe Oana (așa o chema pe viitoarea mea soție) dacă rămâne acasă sau vine cu mine. Bineînțeles că hotărârea ei a fost de a merge cu mine. Atunci și-a revenit și tatăl socru. Ne-a invitat la masă. Nu am refuzat și curiozitatea lor a fost să mă cunoască cine sunt, din ce familie mă trag și multe altele. Povestindu-le despre mine și despre familia mea au rămas stupefiați, nu le venea să creadă că mă trag din acea familie. Surpriza a fost extraordinară: mama mea și cu mama soacră erau verișoare dulci. Ce ne-a derutat era cum de eu eram atât de brunet. După multe dezbateri s-a ajuns la concluzia că seamăn cu un străbunic de-al meu, el era brunet, cu păr și cu mustață neagră.

Ambele familii au fost de acord să ne căsătorim. Problema a fost unde o să locuim. Socrii ne chemau la ei, părinții mei la noi, că doar eu sunt cap de familie. Într-o seară m-am consultat cu soția și rezultatul a fost că nici la unul nici la celălalt. Am prestat 100 de ore de muncă voluntară pe șantier cu 5 prieteni și am obținut un apartament cu 2 camere, bucătărie, baie, destul de frumos. Am aranjat apartamentul după gustul nostru, ne-au ajutat și părinții noștri. Și eu și soția mea aveam serviciu. Ne mergea foarte bine, nu duceam lipsă de nimic, ne iubeam și eram foarte fericiți. Am aflat de la soție că urma să devin tată, eram în al nouălea cer atât eram de bucuros și de fericit.

În februarie 1972 am primit ordinul de încorporare în armată. M-am prezentat la comisariatul militar din Cluj-Napoca. După audiere am fost lăsat acasă până se va naște fetița. După nașterea fetiței am plecat în armată în localitatea Craiova. Am făcut armata în mai multe localități: Slatina, Sadu 2, Reșița, eram de pază la depozite de armament. Am fost o singură dată acasă în permisie de 7 zile. Pe data de august 1973 am fost lăsat la vatră. Bucuria era nespus de mare când mi-am găsit familia bine și fetița umbla.

M-am angajat ca tâmplar la Întreprinderea de Sticlă Turda și am început din nou antrenamentele la sala de box. Viața decurgea normal, eram fericiți. Timpul liber mi-l petreceam cu fetița. Aveam trei antrenamente pe săptămână și multe deplasări prin țară, stăteam câte o săptămână în cantonament (în pregătire) după care aveam meciurile de box. Eram tot timpul plecat. La început soția nu mi-a spus nimic, dar după aproape un an, într-o seară mi-a dat de ales între familie și box, pentru că are nevoie de mine acasă iar eu sunt tot timpul plecat. Tot atunci mi-a spus că este însărcinată cu a doua fetiță. Mi-a fost foarte greu să fac alegerea dar am ales familia. Această alegere mi-a schimbat și viața. Cât timp am făcut sport nu fumam și nu beam. Pe urmă, din curiozitate, m-am gândit că acum că m-am lăsat de sport, să văd și eu cum este să fumez o țigară și să beau un pahar cu bere. Duminicile, dacă nu plecam undeva la iarbă verde, am început să practic și jocurile de noroc, în special poker. Am devenit un mare jucător de cărți. Am devenit dependent de jocurile de noroc. Pe lângă poker jucam și 21 și canastă, îmi plăcea să câștig dar mai și pierdeam. Lipseam de acasă multe zile și nopți. Soția m-a întrebat de ce tot lipsesc de acasă și de unde am tot timpul bani în buzunar: “Dacă ai pe cineva te rog să-mi spui, știi că nu-mi place minciuna”. I-am spus tot adevărul despre jocurile de noroc. Ea mi-a dat de înțeles că nu este de acord cu mine și să nu mai joc. Nu am putut să-i promit nimic. Am continuat să joc mai departe.

Într-o zi am fost la părinți în vizită și am cunoscut o prietenă de familie a părinților. Era de origine evreică, era văduvă și urma să plece în Israel. M-a invitat la ea acasă spunând că vrea să stea de vorbă cu

mine. Curiozitatea m-a făcut ca într-o zi să-i fac o vizită. Am fost tare bine primit. Problema pe care mi-a dezvăluit-o m-a pus pe gânduri. Nu am putut să-i dau răspunsul pe loc și i-am spus că o să mă gândesc. Mi-a spus că nu știe precis cât o să mai stea în țară, cum primește actele pleacă dar nu are cum să ducă bijuteriile cu ea. Trebuia ca eu să le vând și primeam o parte din banii obținuți. Banii sunt ochiul dracului și am fost de acord. Știam la ce mă pot aștepta. Dacă eram prins de către organele legii, pușcăria mă mânca. Dar cu toate acestea m-am apucat de treabă. Aveam multe cunoștințe în oraș. Gramul de aur se vindea cu 100-120 lei. Îmi găseam clienții și pe urmă mergeam la femeie și ridicam bijuteriile. Avea tot felul de bijuterii. La o bijuterie de 10 grame primeam 150 lei. Dar eu vindeam cu mai mult gramul de aur și câștigam bani frumoși. Cu cât aveam mai mulți bani în buzunar cu atât s-au înmulțit și invidioșii și dușmanii. Mergeam în fiecare sâmbătă și duminică la cele mai bune restaurante și discoteci. Din primăvară mai plecam în afara orașului pe la cabane: la Cheile-Turzii, la cabana de la Buru, la Hanul Pescarilor, la Șura Haiducilor unde cheltuiam mulți bani. Au început să apară întrebările: ce fac, de unde îmi permit atâtea cheltuieli. Am început să fiu mai atent și mi-am dat seama că sunt urmărit. Când a plecat doamna în Israel mi-a lăsat în jur de 100 de grame de aur în bijuterii și alte lucruri. Într-o seară eram la restaurantul "Potaissa" cu mai mulți prieteni. La un moment dat au venit 4 milițieni, m-au ridicat de la masă și în bucătăria restaurantului m-au percheziționat, dar nu mi-au găsit decât bani. M-au atenționat că dacă mă prind doar cu un singur gram de aur, mă bagă la închisoare.

În acea perioadă beam destul de mult dar mă opream la timp. Aveam o limită, știam că dacă mai beau ceva mă îmbăt. Când aveam întâlnire la o partidă de "poker" nu beam deloc. În familie nu aveam probleme, din când în când mă mai certam cu soția fiind nemulțumită că lipseam prea mult de acasă. Mă ruga să încetez cu jocurile de noroc și cu prietenii. Se spune că "ulciorul nu merge de multe ori la apă"; într-o zi se sparge. Mergeam la o partidă de "poker", și nu mi-am dat seama că eram urmărit. După cam 1-2 ore de joc, pe la 2 dimineața, au intrat peste noi un echipaj de miliție și ne-au arestat. Am primit 1 an și 6 luni la locul de muncă. Trebuia să lucrez pe șantier ca și dulgher în construcții; se ridicau multe blocuri.

Viața de șantier era grea: frig, ploaie, zăpadă. Am început să beau zilnic câte ceva la locul de muncă. Într-o zi după cele 10 ore de muncă, am plecat să bem ceva. Ne-am simțit bine și la un moment dat îl văd pe unul dintre milițienii care m-au arestat. Eram destul de băut și eram tare mânios pe acel milițian. Mi-a trecut prin minte că din cauza lui trebuie să trag eu atâtea pe șantier. M-am ridicat de la masă și m-am dus la masa lui, unde erau 3 persoane. Fără prea multe explicații i-am luat la bătaie. A doua zi am fost arestat de pe șantier și dus la secție. Mi s-a revocat pedeapsa de la locul de muncă și am primit 1 an și 6 luni de închisoare. Am fost dus la Gherla. Am făcut cunoștință cu "Turtoiu și arpacașul"; era mâncarea de bază în închisoare, pe lângă cartofi și fasole. Lucram în condiții grele, de multe ori veneam uzi learcă și dimineața când mergeam din nou la muncă nu erau uscate hainele, nu erau condiții. Am trecut și peste asta.

După eliberare, acasă a fost bucurie mare. După câteva zile m-am angajat. Aveam familie, 2 copii și mi-am spus "gata cu prostiile, trebuie să mă pun pe treabă!". Într-adevăr, am lăsat jocurile de noroc, dar m-am schimbat într-un fel mai rău. Am devenit mai rău, am început să beau mai mult și eram gelos. De multe ori, când eram puțin băut, îmi era de ajuns o privire mai nu-știu-cum și începeam scandalul, fără motive. Motivele le găseam eu. Au început să curgă amenzi. Nu era săptămână să nu fiu amendat. În vara lui 1981 mi-a paralizat soția. După o operație nereușită a rămas paralizată pe tot restul vieții. Am luat decizia de a nu mai bea și să mă ocup numai de familie. Ceea ce am făcut a fost prea târziu. După un an de zile, fără nici o explicație, soția mea s-a otrăvit. A băut o cutie de Diazepam. Eram în tura de noapte și când am sosit acasă am găsit-o fără suflare.

Atunci am spus că nu există Dumnezeu; de ce a trebuit să o lase să moară atât de tânără și să rămână doi copii fără mamă. A fost o pierdere grea pentru mine și familie. Durerea și regretul am început să-l înec din nou în băutură. După un consiliu de familie, am ajuns la concluzia că eu nu pot singur să-mi cresc fetițele. Pe fetița cea mai mare am încredințat-o socrilor mei, iar pe cea mai mică părinților mei. Am rămas singur.

Eram în imperiul meu: jocuri de noroc, prieteni și alcool. Mă simțeam liber. Acum nu mă mai controla nimeni, nu aveam obligații, puteam să fac ce doream eu. Era doar o iluzie și cât de amarnic m-am

înșelat. Am început să beau din ce în ce mai mult. Din cauza consumului de alcool am ajuns să-mi pierd libertatea de mai multe ori. Am devenit spărgător. Datorită faptului că mi se terminau banii, nu mai erau litrii de alcool suficienți ca să mă simt în al nouălea cer, am ajuns să sparg magazine, cabane turistice, bufete de la sate, crâșme. Aceste escapade ale mele m-au dus în sala de tribunal, unde am fost judecat și condamnat la ani de închisoare. Bineînțeles că în momentul când mă pregăteam să ies în libertate îmi făceam multe planuri de viitor: că n-am să mai beau, că nu am să mai fac nici o spargere, că o să mă fac băiat cuminte. Dar erau numai planuri. Niciodată nu m-au dus la vreun rezultat pozitiv, numai rezultate negative. Am fost condamnat de mai multe ori.

Ultima dată când m-am întors din închisoare a fost pe 14 decembrie 1989. Ajuns acasă, am stat o noapte întreagă și mi-am analizat tot trecutul. Am ajuns la concluzia că nu mai are rost să mai fac umbră pământului. Eram complet disperat. Totuși m-am încurajat și mi-am spus că o să fie bine. Într-adevăr a urmat o perioadă de liniște. Totuși de băut nu am putut să mă las. Nu mai beam atât de mult. Eram și bolnav de stomac, aveam ulcer dar totuși beam.

În anul 1991, după o gripă puternică, la razele efectuate la plămâni am fost diagnosticat cu tuberculoză. Aveam două găuri în plămânul stâng și unul în plămânul drept. Nu mai puteam să stau acasă pentru că boala era transmisibilă. Am fost internat în Sanatoriul T.B.C. Săvădisla, unde după un tratament de un an de zile am fost diagnosticat că boala este ameliorată și găurile închise. Am plecat acasă. Privatizările erau în floare. M-am angajat la mai mulți patroni, câștigam destul de bine în meseria de tâmplar. Am cam neglijat boala și nu prea m-am îngrijit. Datorită efortului fizic, datorită alcoolului, boala a recidivat. Altă internare în sanatoriu, alt tratament care a durat 10 luni. Era în 1996 și eram prea încrezător în organismul meu. Așa că am plecat din nou acasă. Aceleași obiceiuri, aceiași prieteni, anturajul pe care îl aveam și în special alcoolul m-au dus la o altă recidivă a bolii. În luna iunie 2002, din nou în Sanatoriul Săvădisla: alt tratament de un an de zile.

Scuzele și motivele pe care le invocam de ce beau erau mai multe. Dar m-am agățat de ideea că mi-a decedat soția, că mi-au decedat părinții, și de aceea beau. Adevărul era că îmi plăcea; atunci mă simțeam în al nouălea cer, mă simțeam puternic, aveam curaj, eram mândru, orgolios, aveam tupeu, eram în stare de orice. De multe ori m-am întrebat ce m-aș face dacă nu ar mai fi alcool și dacă nu aș mai bea.

Dar nu am găsit răspunsul până în ziua de 8 ianuarie 2004, când am participat la prima ședință a grupului A.A. din incinta Sanatoriului. Curiozitatea m-a făcut să mă duc la grup, datorită faptului că mi-am dat seama că era ceva neobișnuit ce se întâmplă acolo. Mi-a plăcut foarte mult așa că am rămas și am devenit membru al acestui grup. Pe parcurs mi-am dat seama că numai cu ajutorul grupului voi reuși să mă las de băutură și că de unul singur nu voi reuși niciodată.

La început am rămas foarte impresionat de către membrii grupului, de curajul și sinceritatea pe care o abordau fiecare-n parte. Mi-a fost tare greu să recunosc că sunt alcoolic și neputincios în fața primului pahar. Dumnezeu mi-a îndreptat pașii spre acest grup de tratament și mi-a dat posibilitatea să aleg între a bea și abținere. Având încredere și credință în Dumnezeu am ales calea spre abținere. Acum îi mulțumesc lui Dumnezeu și grupului că sunt abstinent. Prin programul celor 12 Pași, prin sinceritate, umilință și curaj, prin puterea pe care mi-a dat-o Bunul Dumnezeu, mă pot menține abstinent.

În fiecare zi îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu am băut astăzi (programul de 24 de ore). Asta mă întărește în abținere, mai ales faptul că sunt conștient de neputința mea față de primul pahar și că sunt alcoolic. Deocamdată, prin rugăciune și meditație îi cer ajutorul lui Dumnezeu să vegheze asupra mea și să-mi dea curajul și puterea să merg în continuare pe acest drum (abținerea).